

การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อลดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ
ของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
THE USE OF ROLE-PLAY ACTIVITIES TO REDUCE THAI EFL
LEARNERS' ENGLISH SPEAKING ANXIETY

อัสมา ทรรคนะมีลาภ* และ ทุน่า เกอร์กิน
Asama Tasanameelarp* and Tuna Girgin

สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
Department of Foreign Languages, Faculty of Liberal Arts and Management Sciences,
Prince of Songkla University, Surat Thani Campus

Received: 7 July 2019 Revised: 6 December 2019 Accepted: 21 April 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อลดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศและศึกษาความพึงพอใจหลังจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (Everyday English for Communication) จำนวน 148 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามเพื่อประเมินระดับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนการพูดทั้งสิ้น 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนก่อนเตรียมการพูด ขั้นตอนเตรียมการพูด ขั้นตอนก่อนพูดและขั้นตอนระหว่างการพูด โดยรวบรวมข้อมูลก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ($\alpha=.87$) และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ($\alpha=.89$) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์เนื้อหาและการทดสอบ t-test

ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับความกังวลของกลุ่มตัวอย่างโดยภาพรวมก่อนเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีความกังวลในขั้นตอนการเตรียมการพูดมากที่สุด 2) ระดับความกังวล

* ผู้ประสานงาน: อัสมา ทรรคนะมีลาภ
อีเมลล์: asama.ta@psu.ac.th

ของกลุ่มตัวอย่างโดยภาพรวมหลังเรียนอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีความกังวลในขั้นก่อนการเตรียมการพูดมากที่สุด 3) เมื่อเปรียบเทียบผลการประเมินระดับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติพบว่า ลดลงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทั้งรายด้านและในภาพรวม 4) กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในภาพรวมระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: กิจกรรมบทบาทสมมติ, ความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ, ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

Abstract

This research aimed to study the effects of using role-play activities to reduce students' English speaking anxiety and also to study the students' satisfactions towards studying through role-play activities. The samples were 148 Thai EFL undergraduate students who enrolled Everyday English for Communication. The data were collected by using the questionnaire of students' opinions on the level of anxiety at different stages of speaking including pre-preparation, preparation, pre-performance and performance ($\alpha=.87$), and the students' satisfactions towards role-play activities ($\alpha=.89$). The data were analyzed by using mean, standard deviation, content analysis, and t-test.

The results were as follows: 1) the samples' English speaking anxiety level before using role-play activities in overall was at the highest level, among which the preparation stage was the highest level of anxiety 2) the level of the samples' English speaking anxiety after using role-play activities in overall was at a moderate level, among which the pre-preparation stage was the highest level of anxiety 3) when comparing the samples' English speaking anxiety level before and after using role-play activities, it was found that the level of English speaking anxiety in overall and all aspects was significantly decreased at the

level of .01, 4) the samples' satisfactions towards using role-play activities were at the highest level.

Keywords: Role-Play Activities, English Speaking Anxiety, English as a Foreign Language

บทนำ

สังคมในศตวรรษที่ 21 เป็นยุคสังคมแห่งการเรียนรู้ (Knowledge Societies) ด้วยความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ล้ำสมัย ผู้คนทั่วโลกสามารถติดต่อกันเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล เรียนรู้ข่าวสารต่าง ๆ ระหว่างกัน เพื่อนำข้อมูลความรู้ที่ได้มาใช้ในการพัฒนาสังคมของตน ดังนั้นการเตรียมความพร้อมในการเปิดรับข้อมูลใหม่ จึงเป็นเรื่องสำคัญในโลกแห่งการสื่อสารแบบไร้พรมแดนเช่นนี้ ซึ่งในการติดต่อกันนั้น นอกเหนือจากนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่นับเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารแล้ว ภาษา นับเป็นอีกเครื่องมือสำคัญที่เชื่อมต่อประชาคมโลกไว้ด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล (Global Language) ที่นิยมใช้เพื่อการสื่อสารระหว่างกันทั่วโลก หรือที่นักวิชาการให้คำนิยามภาษาอังกฤษอีกอย่างว่าเป็นภาษานานาชาติ (International Language) (Crystal, 2003)

ภาษาอังกฤษนับเป็นเครื่องมือสำคัญในสังคมแห่งการเรียนรู้ในปัจจุบัน และเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการแสวงหาข้อมูล ค้นหาความรู้โดยการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นฐานข้อมูลที่สำคัญ ที่ส่งเสริมให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้ นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่มนุษย์ใช้เพื่อการสื่อสารแลกเปลี่ยนเพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา โดยเฉพาะด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว นับเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนธุรกิจการท่องเที่ยวที่สามารถทำรายได้ให้กับประเทศอย่างมหาศาล ด้วยบทบาทของภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญในโลกปัจจุบันอย่างมาก ทำให้จุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีการปรับเปลี่ยนโดยมุ่งให้ผู้เรียนเกิดสามัคยิยะสื่อสาร สามารถใช้ทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (อรุณี วิริยะจิตรรา และคณะ, 2555) ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจึงได้มีการปรับนโยบายทางด้าน

การศึกษาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของประชากรในประเทศ (ไพสิฐ บริบูรณ์, 2554)

สำหรับในบริบทประเทศไทยนั้น รัฐบาลโดยกระทรวงศึกษาธิการได้จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในทุกระดับการศึกษา มีการปรับกระบวนการทศน์ การเรียนการสอนเพื่อเพิ่มศักยภาพการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบสื่อสาร (Communicative Approach) มีการปรับหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนไทยเป็นศูนย์กลาง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) มีการปรับใช้แนวคิดใหม่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รู้จักนานาชาติภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ การรวมตัวกันของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในการก้าวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community) ทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายแรงงานได้อย่างเสรี ทำให้ผู้ที่มีศักยภาพด้านภาษาได้เปรียบในการหางานมากกว่า โดยเฉพาะในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ เช่น ประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์และฟิลิปปินส์ ที่สามารถเดินทางเพื่อทำงานในประเทศใดก็ได้ในภูมิภาคอาเซียนรวมถึงในประเทศไทยด้วย ซึ่งปรากฏการณ์นี้จะส่งผลกระทบโดยตรงต่อการหางานทำของบัณฑิตไทย (อัสมา ทรรคนะมีลาภ, Tuna Girgin นพวรรณ เมืองแก้ว และ ขวาลิน เฟงบุญ, 2560) และเพื่อพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษให้พร้อมแข่งขันกับสมาชิกในกลุ่มประเทศอาเซียนได้ สถาบันอุดมศึกษาของไทยจึงได้มีการจัดการเรื่องคุณภาพการศึกษา และพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่บังคับให้ทุกคนเรียนในกลุ่มวิชาชีพศึกษาทั่วไปและมีการเปิดหลักสูตรวิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายในการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษของบัณฑิต (ปราณี กลุละวนิชย์, 2550)

ถึงแม้ประเทศไทยได้มีการปรับเปลี่ยนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก แต่ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของคนไทยยังอยู่ในระดับต่ำ ดังจะเห็นได้จากผลการสำรวจหรือผลการสอบวัดระดับภาษาอังกฤษของกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน พบว่าความสามารถด้านภาษาอังกฤษของไทยยังต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้านหลายประเทศ (ศูนย์สารสนเทศยุทธศาสตร์ภาครัฐสำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2556) นอกจากนี้ ผลการประเมินความพึงพอใจการทำงานของบัณฑิตจากสถานประกอบการแสดงให้เห็นว่าบัณฑิตส่วนใหญ่ต้องปรับปรุงด้านการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ (Tipmontree & Tasanameelarp, 2018) สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวของการจัดการเรียน

การสอนทางด้านภาษาอังกฤษ หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไปสถาบันอุดมศึกษาไม่สามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพในการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษเข้าสู่ตลาดแรงงาน ส่งผลให้ประเทศไทยอยู่ในสถานะเสียเปรียบในการแข่งขันในระยะยาว จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องเร่งหาทางแก้ไขเรื่องนี้อย่างเร่งด่วน (อัสม่า ทรศนะมีลาภ, 2559).

เมื่อพิจารณาปัจจัยที่ส่งผลให้ไม่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น พบว่าเกิดจากหลายสาเหตุตั้งแต่ปัจจัยจากตัวผู้เรียนที่ขาดความกระตือรือร้นหรือมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ปัจจัยจากตัวผู้สอน สื่อการเรียนการสอน เทคนิคการสอนที่ไม่น่าสนใจ ขนาดชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ทำให้ผู้สอนไม่สามารถดูแลได้อย่างทั่วถึง (อดิศา เบญจรัตน์นันท์ และ สุชาดา แก้วประถม, 2552) นอกจากนี้ ยังมีอุปสรรคสำคัญเรื่องของการขาดความเชื่อมั่นเพราะมีความกังวลและความเครียดในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศมักเกิดความกังวลในเรื่องการออกเสียง กังวลว่าฟังไม่เข้าใจ กลัวเสียหน้า (Lose Face) ทำให้เกิดความเครียดและอดอัดเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากผู้เรียนยังขาดประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Tipmontree & Tasanameelarp, 2018) สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้การเรียนไม่ประสบความสำเร็จ ดังนั้นผู้สอนควรมีการใช้เทคนิคการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีการใช้รูปแบบภาษาที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันเพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง นอกจากนี้ ต้องเป็นเทคนิคการสอนที่ลดความกังวลและความตึงเครียดของผู้เรียนได้

กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมีหลายเทคนิคที่น่าสนใจ แต่กิจกรรมการใช้บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมและประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะสื่อสารของผู้เรียนโดยใช้บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่เน้นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการสื่อสารของตนเอง ง่ายต่อการเข้าใจและนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน (ธิดาพร รอดทุกข์, 2550) นอกจากนี้ ยังเป็นการจัดกิจกรรมการสอนที่ช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการสื่อสารให้กับผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนคลายความกังวล และความเครียดซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาจึงมีความสนใจในการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (Everyday English for Communication) ให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทาง

ธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี เพื่อลดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาและประเมินความพึงพอใจในการเรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้บทบาทสมมติในการลดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียนของนักศึกษา
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาในการเรียนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาประสิทธิภาพของการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อลดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้กรอบแนวคิดของ Livingstone (1983) ที่กล่าวว่ากิจกรรมบทบาทสมมติสามารถพัฒนาความรู้ทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกอย่างเป็นขั้นตอน ค่อยๆพัฒนาความเชื่อมั่นในการพูด ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการลดความตึงเครียดและความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนได้ โดยในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือจากมาตรวัดระดับความเครียดในการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนของ McCroskey (1970) โดยครอบคลุมประเด็นความกังวลในการพูด 4 ช่วงคือ ความกังวลขั้นก่อนการเตรียมการพูด ความกังวลในขั้นเตรียมการ ความกังวลในขั้นก่อนการพูด และความกังวลในระหว่างการพูด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อลดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีซึ่งเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2561 และกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 149 คน จากผลการสอบวัดระดับภาษาอังกฤษ (Placement Test) ของมหาวิทยาลัยโดยใช้โปรแกรม Tell Me More พบว่ามีนักศึกษาสอบผ่านตามเกณฑ์จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 41.61 และสอบไม่ผ่านจำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 58.38

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นมาตรวัดระดับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยวิธีการใช้บทบาทสมมติและแบบสอบถามเพื่อประเมินทัศนคตินักศึกษาหลังใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอน โดยผู้วิจัยได้เริ่มสร้างเครื่องมือจากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการลดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษโดยกิจกรรมบทบาทสมมติ โดยมีรายละเอียดเครื่องมือ ดังนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้วางแผนการจัดการเรียนการสอนแต่ละบทเรียนโดยดัดแปลงจากหนังสือ Top Notch 1A (Saslow & Ascher, 2015) เนื่องจากมีหัวข้อและเนื้อหาที่ครอบคลุมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีทั้งสิ้น 5 บท ดังนี้ Unit 1: Getting Acquainted, Unit 2: Going Out, Unit 3: The Extended Family, Unit 4: Food and Restaurants และ Unit 5: Technology and You ในแต่ละบทมีแผนการสอนที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยมีขั้นตอนการสอน 4 ขั้นตอน ตามการสอนของ Livingstone (1983) ดังนี้ 1) การเรียนเนื้อหาในบทเรียน 2) การฝึกบทสนทนาจากในบทเรียน 3) การทำกิจกรรมกลุ่มเพื่อสร้างบทสนทนาและฝึกซ้อมในกลุ่ม และ 4) การนำเสนอบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมีทั้งสิ้น 5 แผน ใช้เวลาแผนละ 6 ชั่วโมง รวมเป็นเวลา 30 ชั่วโมง

2.2 แบบสอบถามมาตรวัดระดับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนด้วยวิธีการใช้บทบาทสมมติ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องและพัฒนาเครื่องมือวิจัยแบบมาตรวัดระดับจากมาตรวัดระดับความเครียดในการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนของ McCroskey (1970) โดยมีทั้งสิ้น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) ตอนที่ 2 มาตรวัดระดับความกังวลในการพูดมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert's Rating Scale) โดยแบ่งความกังวลในการพูดเป็น 4 ช่วง คือ 1) ความกังวลขึ้นก่อนการเตรียมการพูด 2) ความกังวลในขั้นเตรียมการพูด 3) ความกังวลในขั้นก่อนการพูด และ 4) ความกังวลในระหว่างการพูด โดยมีข้อย่อยในแต่ละช่วงจำนวน 4 ข้อ รวมทั้งสิ้น 16 ข้อ และตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ในการเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ ตามเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.67-1.00 แล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อทดสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยการหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) คำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าเท่ากับ .87

2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ มีทั้งหมด 10 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert's Rating Scale) มีเนื้อหาเกี่ยวกับประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ความพึงพอใจต่อเนื้อหาบทเรียน ความพึงพอใจสื่อในการจัดการเรียนการสอน ระยะเวลาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในชั้นเรียน ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงคุณภาพเครื่องมือแบบสอบถามที่ใช้ ตามเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.89

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ในสัปดาห์แรกผู้วิจัยในฐานะผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ได้ชี้แจงนักศึกษาถึงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยในครั้งนี้ และอธิบายถึงผลคะแนนในเรื่องของการประเมินตนเองจะไม่ส่งผลใด ๆ ต่อเกรดในรายวิชา และได้สอบถาม

นักศึกษาถึงความสมัครใจในการเข้าร่วมเป็นกลุ่มตัวอย่างซึ่งนักศึกษาทุกคนยินดีเข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงดำเนินการเก็บข้อมูล โดยเริ่มจากการแจกแบบสอบถามเพื่อประเมินความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษก่อนการเรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติให้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจำนวน 149 ชุด

3.2 ในสัปดาห์ที่ 2 ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างแบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มละ 4-6 คน แล้วให้จับฉลากสถานการณ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน 1 สถานการณ์จากจำนวนทั้งสิ้น 5 สถานการณ์ เพื่อเก็บข้อมูลความสามารถก่อนเรียน จากนั้น จึงเริ่มจัดการเรียนการสอนตามแผนการสอนที่วางไว้ดังนี้

3.2.1 ผู้วิจัยได้วางแผนการสอนโดยเลือกบทเรียนที่ใช้ในการสอนโดยการดัดแปลงจากแบบเรียน Top Notch 1A (Saslow & Ascher, 2015) โดยบทเรียนที่วางไว้มีทั้งสิ้น 5 บทเรียน ดังนี้ Unit 1: Getting Acquainted, Unit 2: Going Out, Unit 3: The Extended Family, Unit 4: Food and Restaurants และ Unit 5: Technology and You โดยในแต่ละบทเรียนได้ดำเนินการตามขั้นตอนการสอนของ Livingstone (1983) ซึ่งมี 4 ขั้นตอน

1) ผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียน และสอนเกี่ยวกับสำนวนภาษา คำศัพท์ ไวยากรณ์ และการออกเสียง ของแต่ละสถานการณ์ในแต่ละบทเรียน

2) ให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างฝึกพูดสนทนากับเพื่อน โดยในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะเดินสังเกตการณ์เพื่อช่วยแก้ไขหากมีข้อผิดพลาดทางด้านภาษา โดยมีการสลับคู่ในชั้นเรียนเพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกมากขึ้น เมื่อฝึกเสร็จผู้สอนจะประเมินผลการฝึกของนักศึกษา พร้อมให้นักศึกษาซักถามหรือปรึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างฝึก

3) ผู้สอนให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 4-6 คน ตามที่ได้แบ่งไว้ตั้งแต่ตอนสอบก่อนเรียน จากนั้นมอบหมายสถานการณ์ให้แต่ละกลุ่ม เพื่อให้ช่วยกันคิดบทบาทของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม เพื่อแต่งบทสนทนาตามสถานการณ์ที่ได้รับมอบหมาย ระยะเวลาการแสดงบทบาทสมมติ 10-15 นาที และในขั้นตอนนี้กลุ่มตัวอย่างสามารถค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมโดยใช้โทรศัพท์มือถือ ใช้พจนานุกรม แบบเรียน และขอคำปรึกษาจากผู้วิจัยหากมีข้อสงสัย พร้อมให้เวลาในการฝึกซ้อมเพื่อนำเสนอในชั้นเรียนสัปดาห์ถัดไป

4) แต่ละกลุ่มออกมานำเสนอบทบาทสมมติ โดยผู้สอนเป็นผู้ประเมินและสรุปจุดเด่นและข้อควรปรับปรุง โดยในขั้นตอนนี้ นักศึกษากลุ่มอื่น ๆ จะต้องคอยประเมินเพื่อน พร้อมให้ข้อคิดเห็นเช่นกัน จากนั้นจึงเริ่มบทเรียนถัดไป

โดยขั้นตอนในทุกบทเรียนจะประกอบด้วย 4 ขั้นตอนข้างต้น ซึ่งใช้เวลา 2 สัปดาห์ต่อบทเรียน ใช้เวลารวมทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ (ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 3-12) จากนั้นในสัปดาห์ที่ 13 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอบหลังเรียน โดยให้กลุ่มตัวอย่างแบ่งกลุ่ม และจับฉลากเหมือนการสอบก่อนเรียน ในสัปดาห์ที่ 14 กลุ่มตัวอย่างจะต้องทำงานร่วมกันในกลุ่ม เพื่อคิดบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่ได้รับซึ่งเป็นหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนทั้ง 5 บท จากนั้นในสัปดาห์ที่ 15 กลุ่มตัวอย่างนำเสนอบทบาทสมมติที่ได้เตรียมไว้ในหอประชุมใหญ่ เพื่อประเมินพัฒนาการทางด้านการพูดภาษาอังกฤษ รวมขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน โดยใช้บทบาทสมมติทั้งสิ้น 15 สัปดาห์

3.3 ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบสอบถามเรื่องความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนพร้อมทั้งแบบสอบถามเพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งในระหว่างรวบรวมข้อมูลมีนักศึกษากลุ่มตัวอย่างลาออก 1 คน จำนวนกลุ่มตัวอย่างคงเหลือ 148 คน จากนั้น นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เพื่อประมวลผลและหาค่าทางสถิติ โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

4.1 วิเคราะห์ผลการประเมินตนเองเรื่องความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษก่อน-หลังการเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติ โดยใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เป็นรายข้อและโดยภาพรวม เมื่อหาค่าได้แล้วนำไปหาค่าความแตกต่างโดยใช้สถิติ paired sample t-test นำผลที่ได้มาเปรียบเทียบความแตกต่างของผลการประเมินตนเองก่อนและหลังเรียน

4.2 วิเคราะห์ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เป็นรายข้อและโดยภาพรวมจากนั้นแปลผลโดย

ใช้เกณฑ์สัมประสิทธิ์สัมบูรณ์ (Absolute Criteria) เป็น 5 ระดับ ตามแนวคิดของ ประคอง
กรรมสูตร (2538) โดยมีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจในการแปลผลดังต่อไปนี้

4.50–5.00	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด
3.50–4.49	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจมาก
2.50–3.49	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจปานกลาง
1.50–2.49	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจน้อย
1.00–1.49	หมายถึง	มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

4.3 วิเคราะห์ผลการตอบแบบสอบถามปลายเปิดด้วยวิธีวิเคราะห์เนื้อหา
(Content Analysis) และนำเสนอในรูปแบบสรุปความเชิงพรรณนา

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. การประเมินตนเองเกี่ยวกับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารใน
ภาพรวมก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ผลการประเมินตนเองของนักศึกษาก่อนและหลังเรียนโดยหา
ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อประเมินระดับความกังวลในการพูด
ภาษาอังกฤษของนักศึกษา และนำคะแนนที่ได้เปรียบเทียบกับความแตกต่าง (t-test) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้
กิจกรรมบทบาทสมมติ

กลุ่มตัวอย่าง 148 คน	แบบ ประเมิน	Mean	S.D.	Mean Difference	t	Sig.
ความกังวลในการพูด ภาษาอังกฤษ	ก่อน	4.75	.349	1.37	37.35	.000**
	หลัง	3.36	1.050			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t > 2.58$)

จากตารางที่ 1 เมื่อพิจารณาผลการประเมินความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ
กลุ่มตัวอย่างในภาพรวมมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนในระดับ 4.75 และมีคะแนนเฉลี่ยการ

ประเมินหลังเรียนลดลงเหลือ 3.36 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบผลคะแนนการประเมินความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังเรียนพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการเรียนการสอนมีส่วนช่วยในการลดระดับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

2. การการประเมินตนเองเกี่ยวกับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรายด้านก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ผลการประเมินตนเองเกี่ยวกับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียนในแต่ละชั้นของการพูดโดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อประเมินระดับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา และนำคะแนนที่ได้เปรียบเทียบความแตกต่างในแต่ละชั้น (t-test) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในแต่ละขั้นตอนการพูดก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ปัจจัยความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ	แบบประเมิน	Mean	S.D.	Mean Difference	t	Sig.
1. ความกังวลขั้นก่อนการเตรียมการพูด	ก่อน	4.80	.375	1.36	30.93	.000**
	หลัง	3.44	1.083			
2. ความกังวลในขั้นเตรียมการพูด	ก่อน	4.86	.294	1.45	33.93	.000**
	หลัง	3.41	1.145			
3. ความกังวลในขั้นก่อนการพูด	ก่อน	4.59	.443	1.27	30.21	.000**
	หลัง	3.32	.978			
4. ความกังวลในระหว่างการพูด	ก่อน	4.74	.285	1.42	35.35	.000**
	หลัง	3.33	.993			
รวม	ก่อน	4.75	.349	1.37	37.35	.000**
	หลัง	3.36	1.050			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t > 2.58$)

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นผลการประเมินตนเองเกี่ยวกับความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ในแต่ละขั้นตอนการพูด โดยขั้นตอนที่กลุ่มตัวอย่างมีความกังวลมาก

ที่สุดก่อนการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติคือขั้นตอนเตรียมการพูด โดยมีค่าเฉลี่ยที่ 4.86 รองลงมาคือขั้นตอนความกังวลก่อนการเตรียมพูด 4.80 ส่วนความกังวลในขั้นก่อนการพูดน้อยที่สุดคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.59 ส่วนคะแนนหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความกังวลขั้นก่อนการเตรียมการพูดมากที่สุดโดยมีคะแนนเฉลี่ย 3.44 รองลงมาคือความกังวลในขั้นเตรียมการพูด 3.41 และมีความกังวลในขั้นก่อนการพูดน้อยที่สุดโดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.32

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนประเมินความกังวลก่อนและหลังเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่านักศึกษามีระดับความกังวลลดลงในทุกขั้นตอนการพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยขั้นตอนที่นักศึกษามีความกังวลลดลงมากที่สุดหลังจากเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติคือขั้นเตรียมการพูด รองลงมาคือความกังวลในระหว่างการพูด ผลประเมินโดยภาพรวมแสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอนช่วยให้กลุ่มตัวอย่างมีความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษลดลง

3. ผลการประเมินความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อ แล้วนำมาแปลผลความพึงพอใจในแต่ละข้อและในภาพรวม ดังปรากฏในตารางที่ 3

ตาราง 3 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลอง	Mean	S.D.	การแปลผล
1. กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้มีส่วนร่วมในการเรียน	4.87	.344	มากที่สุด
2. กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยสร้างความมั่นใจในการพูด	4.92	.420	มากที่สุด
3. กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	4.64	.484	มากที่สุด
4. กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยให้รู้สึกสนุกในการเรียน	4.89	.505	มากที่สุด
5. กิจกรรมบทบาทสมมติเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น	4.88	.490	มากที่สุด
6. กิจกรรมบทบาทสมมติมีความสอดคล้องกับบทเรียน	4.84	.490	มากที่สุด
7. เนื้อหาในแต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสม	4.76	.387	มากที่สุด
8. สื่อและอุปกรณ์ในชั้นเรียนมีความเหมาะสม	4.22	.484	มาก
9. ขั้นตอนการสอนเข้าใจง่ายและนำไปปฏิบัติได้	4.55	.344	มากที่สุด
10. ช่วงเวลาของแต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสม	4.87	.344	มากที่สุด
รวม	4.74	.420	มากที่สุด

จากผลการประเมินความพึงพอใจในภาพรวมหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยรวม 4.74 ประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจมากที่สุดคือกิจกรรมบทบาทสมมติช่วยสร้างความมั่นใจในการพูด (4.92) รองลงมาคือ กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยให้เรียนอย่างสนุก (4.89) ส่วนประเด็นที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดคือสื่อและอุปกรณ์ในชั้นเรียนมีความเหมาะสมมีคะแนนเฉลี่ยที่ 4.22

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อลดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศมีประเด็นที่น่าสนใจซึ่งผู้วิจัยนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. จากผลการศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อลดความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชา Everyday English Communication พบว่า ก่อนเรียนนักศึกษาส่วนใหญ่มีความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ โดยเมื่อทราบว่าต้องเรียนรายวิชานี้และเมื่ออาจารย์มอบหมายงานการพูดในชั้นเรียนนักศึกษาส่วนใหญ่ค่อนข้างมีความกังวล และเมื่อระหว่างขั้นตอนการเตรียมการพูดนักศึกษาส่วนใหญ่มีความกังวลเพิ่มมากขึ้นเนื่องจากประสบการณ์ในการเรียนที่ผ่านมานักศึกษาไม่มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากนัก ทำให้รู้สึกประหม่า เกรงว่าจะพูดผิดและเพื่อนจะหัวเราะ ขาดความมั่นใจในการพูด แต่เมื่อผู้สอนได้ใช้วิธีการฝึกหลังจากเรียนเนื้อหาในแต่ละบทโดยให้นักศึกษาได้แสดงบทบาทสมมติตามเนื้อหาในแต่ละบทพบว่าความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Tipmontree and Tasanameelarp (2018) ซึ่งใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการเรียนการจัดการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารธุรกิจ และพบว่าหลังจากเรียนนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความเครียดและกังวลในการสื่อสารภาษาอังกฤษน้อยลง กิจกรรมบทบาทสมมติเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติหลังจากเรียนรู้ในแต่ละบทเรียน โดยเป็นการปฏิบัติร่วมกันเป็นกลุ่มทำให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ที่เรียนมาแต่งบทสนทนาและได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในกลุ่ม ทำให้รู้สึกผ่อนคลายไม่กังวลมากนัก และมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น (Atas, 2015) นอกจากนี้ในขั้นตอนระหว่างเตรียมการพูดนี้นักศึกษามีความกังวลในเรื่องของรูปแบบภาษา เช่น

ไวยากรณ์ การเลือกใช้คำ แต่เมื่อได้ทำงานเป็นกลุ่มนักศึกษาสามารถสืบค้นหาข้อมูลและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม สามารถถามเพื่อนในประเด็นที่ไม่เข้าใจและเรียนรู้จากเพื่อนในกลุ่มที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษในระดับสูงกว่า ทำให้มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (Asif, 2017) ซึ่งสอดคล้องกับการตอบแบบสอบถามปลายเปิดของนักศึกษาส่วนใหญ่ที่แสดงความเห็นเพิ่มเติมว่ามีความมั่นใจในการพูดมากขึ้นเนื่องจากความกังวลว่าเพื่อนจะหัวเราะน้อยลง เพราะได้ทำงานและมีความคุ้นเคยกับเพื่อนในกลุ่มมากขึ้น ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้จากเพื่อน กล้าที่จะเล่าเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาของตนเอง เพื่อหาวิธีการแก้ไขและปรับปรุงให้ดีขึ้น และมีการฝึกซ้อมก่อนนำเสนอในชั้นเรียนทำให้มีความกล้าแสดงออกมากขึ้น

2. ผลการประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแสดงให้เห็นว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้บทบาทสมมติในระดับมากที่สุด โดยประเด็นที่มีคะแนนประเมินเฉลี่ยสูงสุดคือบทบาทสมมติส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในการพูดมากขึ้น และประเด็นที่มีคะแนนเฉลี่ยรองลงมาคือรู้สึกสนุกในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมินความกังวลในการพูดของนักศึกษาซึ่งโดยภาพรวมแล้วนักศึกษาส่วนใหญ่มีความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษลดลง มีความเครียดลดลงและมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น ผลจากการศึกษาสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Tipmontree and Tasanameelarp (2018) ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยโดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมีความมั่นใจการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทมากขึ้นและมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับมากที่สุด ทั้งนี้ในการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมตินักศึกษาจะได้เรียนในบทเรียนจากผู้สอน จากนั้นจะได้ฝึกบทสนทนาในชั้นเรียน และได้จับกลุ่มเพื่อเตรียมบทสนทนาตามแต่ละสถานการณ์ที่กำหนดให้ โดยขั้นตอนในการเตรียมบทสนทนานั้น นักศึกษาแต่ละกลุ่มจะต้องช่วยกันแต่งบทสนทนา ทำให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียน ได้แสดงความคิดเห็นและขณะเดียวกันได้รับฟังความคิดเห็นจากเพื่อนสมาชิกคนอื่น รู้จักการปรับความคิดเห็นหาข้อสรุปที่ตรงกัน เปลี่ยนบทบาทผู้เรียนจากการนั่งฟังอย่างเดียวเป็นผู้ขับเคลื่อนการเรียนรู้ (Active Learner) นอกจากนี้ ยังมีการสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อนำมาใช้ในการแต่งบทสนทนา ซึ่งนอกจากจะเพิ่มความมั่นใจในการพูดแล้วยังเป็นการส่งเสริมคุณลักษณะที่จำเป็นต่อการทำงานในศตวรรษที่ 21 ให้ผู้เรียน เพราะต้องรู้จักการทำงานเป็นทีมและการใช้เทคโนโลยีในการเรียนรู้และค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเอง (วิจารณ์ พานิช, 2555) การให้

ข้อมูลย้อนกลับจากผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียนเป็นหนึ่งในวิธีการสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษามีความมั่นใจและกล้าแสดงออกมากขึ้น เพราะผลสะท้อนกลับจากผู้สอนช่วยส่งเสริมจุดแข็งที่นักศึกษาทำได้ดีและแก้ไขในจุดที่ควรได้รับการพัฒนา ทำให้นักศึกษาได้ปรับปรุงทักษะการพูดของตนเอง บรรยายภาศในชั้นเรียนมีความผ่อนคลายทำให้นักศึกษาไม่กดดัน ได้เห็นตัวอย่างการใช้ภาษาที่หลากหลายจากเพื่อนกลุ่มอื่น และมีความรู้สึกสนุกสนานในบทบาทของเพื่อนแต่ละกลุ่มจึงเกิดความสุขในการเรียน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่สำคัญดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้พบข้อมูลเพิ่มเติมว่านักศึกษาส่วนใหญ่ยังกังวลเรื่องสำเนียงการพูดภาษาอังกฤษ และยังมีความเชื่อว่าการประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษคือการมีสำเนียงเหมือนเจ้าของภาษา ทำให้นักศึกษาไม่กล้าพูดเพราะมีสำเนียงการพูดต่างจากเจ้าของภาษา และกังวลว่าจะเกิดการเสียหน้า (Lose Face) กลัวเพื่อนหัวเราะเยาะ ผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญในการนำเสนอแนวคิดภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ (English as an International Language) โดยอาจยกตัวอย่างประกอบการพูดจากประเทศต่างๆ เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจในการพูด ถึงแม้จะเป็นสำเนียงไทยก็สามารถประสบความสำเร็จในการสื่อสารได้หากมีการออกเสียงและการใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง

2. เนื้อหาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติควรเกี่ยวข้องกับภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่ควรมีหัวข้อที่ยากจนเกินไปและที่สำคัญควรมีเนื้อหาที่มีความใกล้เคียงกับความจริงมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์ต่างๆ ที่เจอในชีวิตประจำวัน

3. นักศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่มีประสบการณ์การให้ข้อมูลย้อนกลับและรู้สึกเกรงใจในการกล่าวถึงจุดที่ควรปรับปรุงของเพื่อน ผู้สอนควรอธิบายถึงประโยชน์และแนะนำวิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์เพื่อนำไปใช้ได้ โดยอาจมีการสร้างฟอร์มประเมินและฝึกให้นักศึกษาให้คะแนนพร้อมให้ข้อมูลย้อนกลับและเหตุผลประกอบในแต่ละประเด็น เพื่อสร้างเจตคติที่ดีในการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาครั้งนี้ เน้นเฉพาะเรื่องความกังวลในการพูดของนักศึกษา การศึกษาครั้งต่อไปควรเพิ่มเครื่องมือวิจัยแบบประเมินการวัดระดับความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังเรียน เช่น ประเมินเรื่องการออกเสียง ความถูกต้องของการใช้ภาษา การเลือกใช้คำในบริบทของแต่ละสถานการณ์ เป็นต้น เพื่อประเมินประสิทธิภาพการใช้บทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอนได้ชัดเจนขึ้น
2. การศึกษาครั้งนี้ใช้แบบประเมินตนเองด้านความกังวลการพูดภาษาอังกฤษ ผลการประเมินที่ได้อาจมีความลำเอียง การศึกษาครั้งต่อไปควรเพิ่มเครื่องมือวิจัย เช่น การสังเกตการณ์จากบุคคลอื่น เพื่อให้เก็บข้อมูลได้ละเอียดและแม่นยำมากขึ้น
3. สถานศึกษาควรให้การสนับสนุนและแก้ไขปัญหาเรื่องอุปกรณ์ไมโครโฟน เครื่องเสียง คอมพิวเตอร์ เพื่อให้การแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาไม่ติดขัด และเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาได้รู้จักใช้เทคโนโลยีมากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณคุณอาจารย์วันวิสา วัชรกร และ ดร.ชมพูนุช ดั่งจันทร์ ที่ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยด้านการวิเคราะห์ข้อมูล และสุดท้ายขอขอบคุณนักศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันทุกคนที่เข้าร่วมโครงการวิจัยในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- Ministry of Education. (2009). **The Basic Education Core Curriculum B.E. 2551**. Bangkok: The Agricultural Cooperative Federation of Thailand Publisher. (in Thai)
- ธิดาพร รอดทุกข์. (2550). ผลของเทคนิคสถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเขาวินิจฉัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน. **วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์**. 16(4), 659-678.

- Rodtook, T. (2007). Effects of Simulation Technique on Communicative English Speaking Skills and Emotional Intelligence of Mathayomsuksa Two Students with Different English Attitudes. *Songklanakarin: Journal of Social Sciences and Humanities*. 16(4), 659-678. (in Thai)
- ประคอง กรรณสูต. (2538). **สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Kannasoot, P. (1995). **Statistics for the Behavioral Science Research**. Bangkok: Chulalongkorn University. (in Thai)
- ปราณี กลุละวนิชย์. (2550). มุมมองหนึ่งตอนนโยบายการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของไทย. ใน **ข้อมูลพื้นฐานการจัดการเรียนการสอนและความต้องการภาษาต่างประเทศในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Kullavanijaya. P. (2007). A View on Thailand's Foreign Language Education Policies". In **Fundamental Data for Foreign Language Educational Administration and Needs in Thailand. A Complete Research Report under the Research Project Thailand's Foreign Language Education Policies**. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House. (in Thai)
- ไพสิฐ บริบูรณ์. (2554). การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย: การปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์จากภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศสู่ภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ. **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร**. 3(6), 1-12.
- Boriboon, P. (2011). English Language Teaching in Thailand: A Paradigm Shift from English as a Foreign Language to English as an International Language. **SNRU Journal of Science and Technology**, 3(6), 1-12. (in Thai)
- วิจารณ์ พานิช. (2555). **วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษ ที่ 21**. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- Panich, V. (2012). **Approach for Building Student's Learning in 21st Century**. Bangkok: SodsriSaritwong Foundation. (in Thai)

ศูนย์สารสนเทศยุทธศาสตร์ภาครัฐสำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2556). **มหาวิทยาลัยของไทยกับ**

การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. สืบค้นจาก <http://www.nic.go.th/gsic/uploadfile/university-asean.pdf>.

Government Strategic Information Center. (2013). **Thai Higher Education Institutions in Preparation for ASEAN.** Community. Retrieved from <http://www.nic.go.th/gsic/uploadfile/university-asean.pdf>. (in Thai)

อดิศา เบญจรัตน์นันท์ และ สุชาดา แก้วประดม. (2552). โครงการการสอนทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.** 20(2), 180-201.

Benjarattananon, A., & Kaewpratom, S. (2009). Intensive English Teaching of Listening and Speaking to Freshmen of Science and Technology Faculty, At Prince of Songkla University, Pattani Campus. **Journal of Education Prince of Songkla University Pattani Campus.** 20(2), 180-201. (in Thai)

อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ. (2555). **เหลียวหน้าแลหลังการสอนภาษาอังกฤษ.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง.

Wiriyaichitra, A. (2012). **Looking Back and Moving Forward of English Learning.** Bangkok: Windows on the World Press. (in Thai)

อัสม่า วรรณะมีลาภ. (2559). หลักสูตรภาษาการสื่อสารและธุรกิจ: มุมมองนักเรียน อาจารย์และผู้ประกอบการ. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.** 35(4), 219-228.

Tasameelarp, A. (2016). Languages Communication and Business Curriculum: Aspects from Students, Lecturers, and Employers. **Journal of Humanities and Social Sciences,** 35(4), 219-228. (in Thai)

อัสม่า วรรณะมีลาภ, Tuna Girgin นพวรรณ เมืองแก้ว และ ขวาลิน เฟ่งบุญ. (2560). การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี. **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.** 36(2), 15-25.

- Tasanameelarp, A., Girgin, T., Muangkaew, N., & Pengbun, C. (2017). Students' Perceptions of English Language Teaching and Learning in Prince of Songkla University, Surat Thani Campus. **Journal of Mahasarakham University Humanities and Social Sciences**. 36(2), 15-25. (in Thai)
- Atas, M. (2015). The reduction of speaking anxiety in EFL learners through drama techniques. **Procedia Social and Behavioral Sciences**. 176, 961-969.
- Asif, F. (2017). The Anxiety factors among Saudi EFL learners: A study from English language teachers' perspective. **English Language Teaching**. 10(6), 160-173.
- Crystal, D. (2003). **English as a Global Language**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Livingstone, C. (1983). **Role Play in Language Learning**. Singapore: Longman.
- McCroskey, J. C. (1970). Measures of communication-bound anxiety. **Speech Monography**, 37, 269-288.
- Saslow, J., & Ascher, A. (2015). **Top-Notch: 1A**. New York: Pearson Education.
- Tipmontree, S., & Tasanameelarp, A. (2018). The Effects of Role-Playing Simulation Activities on the Improvement of EFL Students' Business English Oral Communication. **The Journal of Asia TEFL**. 15(3), 735-749.